



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. P. V.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2014, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 13. 11. 2014, č. j. byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2014, č. j., jímž byla zamítnuta jeho žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zdp“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce v žalobních námitkách nesouhlasil s napadeným rozhodnutím s odůvodněním, že ze skutkových zjištění byly vyvozeny nesprávné právní závěry. Pracoval jako voják z povolání ode dne 23. 8. 1974 do 30. 4. 1995, v době existence ČSFR působil ode dne 23. 8. 1974 do 31. 12. 1992 ve společné armádě ČSFR a ode dne 1. 1. 1993 působil jako voják z povolání v Armádě Slovenské republiky do dne 30. 4. 1995.

Poměrná část starobního důchodu ve Slovenské republice mu byla přiznána od 55 roků fyzického věku, neboť žalobci byla započtena odpracovaná doba 20 roků ve zvýhodněné první kategorii funkcí. Ve Slovenské republice byly pracovní kategorie zrušeny až ke dni 31. 12. 1999, v České republice byly zrušeny zákonem č. 235/1992 s účinností ode dne 1. 1. 1993. Přesto zákon č. 155/1995 Sb. uchovává nárok na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před dnem 1. 1. 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v první pracovní kategorii, a to až do dne 31. 12. 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk. Současně zákon stanovil jako podmínku, že zaměstnání v preferované kategorii muselo trvat ke dni 31. 12. 1992 a za těchto předpokladů činí věková hranice pro odchod do důchodu 57 let, byl-li občan zaměstnán nejméně 18 roků v I. kategorii funkcí. Žalobce má ke dni 31. 12. 1992 odpracováno více než 18 roků v I. kategorii funkcí, neboť služba vojáků z povolání vykonávaná před dnem 1. 1. 1993 je zařazena pro účely důchodového zabezpečení u žalobce do I. kategorie. Splňuje tedy zákonné předpoklady pro přiznání starobního důchodu ke dni v žádosti uvedené. Dle názoru žalobce žalovaná nepřihlédla k letům odpracovaným žalobcem v době služby v armádě ode dne 23. 8. 1974 do dne 31. 12. 1992 do rozpadu ČSFR v I. kategorii. Tuto dobu hodnotila jako nepreferovanou dobu pojištění, jako běžnou dobu pojištění v jiném členském státě EU. S tímto hodnocením však žalobce nesouhlasil, neboť službu vojáka z povolání vykonával do dne 31. 12. 1992 ve společné armádě České a Slovenské republiky, přičemž tento výkon byl zařazen do zvýhodněné I. kategorie a nelze proto nově stanovit méně výhodné podmínky, když předchozí právní úprava platící na území společného státu Čechů a Slováků jednoznačně preferenční výkon vojenské služby zakotvovala.

Z uvedených důvodů navrhl, aby obě rozhodnutí žalované byla zrušena.

Žalovaná k předmětu řízení v písemném vyjádření ze dne 13. 3. 2014 uvedla, že žalobce pobírá výsluhový příspěvek od VÚSZ Bratislava jako voják z povolání. V I. pracovní kategorii funkcí získal do rozdělení ČSFR 18 roků, tato doba mu byla zhodnocena v souladu s článkem 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb., slovenským nositelem pojištění, když sídlo zaměstnavatele ke dni 31. 12. 1992 bylo na území Slovenské republiky a na území Slovenské republiky měl žalobce k tomuto datu také trvalý pobyt. V souvislosti s částí V, článek 30 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení hodnotila doby služby v ozbrojených složkách na Slovensku žalovaná již jen jako běžné, tj. nepreferované doby pojištění pro nárok na dílčí důchod i pro jeho výši. Důchodový věk žalobce, pro nárok na dílčí důchod, byl stanoven podle ust. § 29 odst. 1 písm. j) zdp, takže vzhledem k datu narození žalobce dne 3. 3. 1955 činí jeho důchodový věk v souladu s ust. § 32 odst. 2 zdp 63 let a 4 měsíce. Tohoto věku dosáhne dne 3. 7. 2018. Ke dni 9. 1. 2014, od něhož žalobce žádal přiznání starobního důchodu, uvedený důchodový věk nedovršil.

Vzhledem k výše uvedenému proto žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalované ze dne 26. 3. 2015 uvedl žalobce právní předpisy, na něž se žalovaná odvolává s tím, že jsou nesprávně aplikovány a byl proveden jejich nesprávný výklad. Na žalobě i nadále trval.

Z přípisu žalované ze dne 2. 4. 2015 zjistil soud mj., že žalobce požádal o přiznání předčasného starobního důchodu.

Podkladem pro rozhodnutí byl i správní spis žalobce, v němž je založena žádost žalobce o starobní důchod uplatněná dne 9. 1. 2014 u OSSZ Prostějov. Jmenovaný navrhl přiznání starobního důchodu a jeho výplaty ode dne 3. 3. 2013. V tiskopisu „žádost o starobní důchod“ strana 2 je uveden přehled o činnostech a náhradních dobách ukončení povinné školní docházky až do dne podání žádosti o důchod. Sídlo zaměstnavatele ke dni 31. 12. 1992 bylo na území Slovenské republiky, jak doloženo tiskopisem E207 (osvědčení o průběhu pojištění pojištěné osoby), a to ode dne 4. 2. 1980 do 30. 4. 1995 VÚ Piešťany, Slovenská republika, kde pracoval jako meteorolog. V době zaměstnání byla uvedena adresa jeho bydliště Valova 4262/12, Piešťany, Slovenská republika.

Předmětná žádost o dávku byla žalovanou zaslána dle příslušnosti Ministerstvu obrany ČR, informace o postoupení byla zaslána i žalobci. Přípisem ze dne 5. 3. 2014, sp. zn. 5503031468/SD-SR/2014 sdělilo Ministerstvo obrany, vojenský úřad sociálního zabezpečení, že není příslušný k rozhodnutí o žádosti k přiznání starobního důchodu jmenovaného pro nesplnění podmínek dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění. Nárok na výsluhový příspěvek žalobci zanikl a ode dne 1. 8. 2011 byla jeho výplata zastavena, neboť požádal o přiznání výsluhového důchodu od VÚSZ Bratislava, tzn. že celá doba služby v ozbrojených silách, včetně federální, byla zhodnocena pro uvedený důchod, takže není již příjemcem výsluhového příspěvku vypláceného Ministerstvem obrany ČR. Dále je uvedeno, že žalobce nelze považovat za vojáka z povolání (doba služby vojáka z povolání je dobou pojištění Slovenské republiky a nelze ji hodnotit jako dobu služby ve smyslu ust. § 9 zákon ač. 582/1991 Sb.).

Ve spise je dále evidováno rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení Bratislava ze dne 20. 9. 2011, č. j. VÚSZ:-65211007778006-4/ODS, jímž byl žalobci přiznán výsluhový důchod ode dne 1. 8. 2011. Jmenovanému byly vykázány doby a kategorie funkcí, kdy konal vojenskou službu, sice: základní služba ve vojenské škole ode dne 23. 8. 1974 do dne 22. 8. 1976, další služba ve škole ode dne 23. 8. 1976 do dne 14. 7. 1979 a služba vojáka z povolání ode dne 15. 7. 1979 do 30. 4. 1995. V odůvodnění rozhodnutí je konstatováno, že v souladu s článkem 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení se považuje doba výkonu vojenské služby ode dne 23. 8. 1974 do 30. 4. 1995 jako doba pojištění získaná podle předpisů ve Slovenské republice. Vojenská služba, kterou žalobce vykonal, byla započítána v trvání 20 let, 8 měsíců a 8 dní tzn. 20 ukončených let. Z potvrzení týkající se historie dob pojištění v České republice (tiskopis E205 CZ, který byl zaslán Slovenské straně) vyplývá, že žalobce pracoval na území České republiky v době ode dne 1. 1. 1993 do dne 31. 3. 1993 a ode dne 1. 5. 1995 do dne 31. 12. 2013. Sociální pojišťovna Bratislava rozhodnutím ze dne 19. 8. 2014, č. 550 303 1468 0 přerušila řízení o žalobcově žádosti o starobní důchod, jelikož

VÚSZ Bratislava nezaslal potvrzení o době služebního poměru na formuláři E205 SK (potvrzení o celkových dobách pojištění), nebylo možno proto zjistit přesně skutkový stav vztahující se k žádosti o starobní důchod.

Ve věci bylo provedeno šetření z důvodu zjištění trvalého pobytu žalobce k datu 31. 12. 1992. Dle centrální evidence Ministerstva vnitra České republiky měl trvalý pobyt na území ČR ode dne 26. 7. 1995, na území Slovenské republiky ode dne 28. 1. 2000.

Přípisem ze dne 19. 9. 2014 Sociální pojišťovna Bratislava postoupila žalované formulář E205 SK vystavený Vojenským úřadem sociálního zabezpečení Slovenské republiky, formulář E205 Sk vystavený Sociální pojišťovnou a evidenční listy důchodového zabezpečení žalobce do dne 31. 12. 1992. Zároveň sdělila, že podle oznámení žalobce a potvrzení obecného úřadu Určice měl jmenovaný trvalý pobyt ke dni 31. 12. 1992 ve Slovenské republice, z tohoto důvodu je příslušná k hodnocení dob pojištění účastníka řízení před dnem 1. 1. 1993 Slovenská republika. Uvedené materiály vykazovaly dobu a kategorii funkcí žalobce v období výkonu vojenské služby shodně s dobami vykázanými v rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení Bratislava ze dne 20. 9. 2011, číslo rozhodnutí VÚSZ:-65211007778006-4/ODS jak uvedeno výše. Rozhodnutím žalované ze dne 11. 6. 2014, č. j. 550 303 1468-151 byla zamítnuta žalobci žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zdp s odkazem na ust. § 28, § 32 odst. 1, 2, 3 zdp.

V námitkách ze dne 23. 6. 2014 doručené žalované dne 27., 6. 2014 namítl žalobce, že po ukončení střední školy nastoupil u VAAZ Brno, u armády pracoval jako voják z povolání do dne 30. 4. 1995. Zároveň připojil kopii výkazu dob a kategorií funkcí, z nichž vyplynulo, že měl odpracováno celkem 20 roků, 8 měsíců u armády a na Slovensku má nárok na starobní důchod od věku 55 let. V době ukončení vojenské činné služby měl trvalý pobyt v ČR. Z těchto důvodů také žádal VÚSZ Praha o výsluhový příspěvek, který ode dne 1. 8. 2011 začal pobírat od VÚSZ Bratislava. Vzhledem k tomu, že má ukončených 18 roků v I. kategorii, domníval se, že má nárok na starobní důchod ode dne 3. 3. 2012.

Rozhodnutím žalované ze dne 13. 11. 2014, č. j. byly žalobcovy námitky zamítnuty a rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2014 bylo potvrzeno. Rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

V souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Z geneze projednávané věci vyplývá, že žalobce se narodil dne 3. 3. 1955, jeho důchodový věk činí 63 let a 4 měsíce (ust. § 32 odst. 2 zdp), tohoto věku dosáhne dne 3. 7. 2018. Dne 9. 1. 2014 podal žádost o starobní důchod u OSSZ Prostějov s datem přiznání ode dne 3. 3. 2013. Dle potvrzení Obecního úřadu Určice měl trvalý pobyt ke dni 31. 12. 1992 ve Slovenské republice, dle centrální evidence Ministerstva vnitra České republiky měl trvalý pobyt na území České republiky až od data 26. 7. 1995. Na území Slovenské republiky dle sdělení slovenského nositele pojištění pak trvalý pobyt měl ode dne 28. 1. 2000.

Podle článku 20 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, publikovaná pod č. 228/1993 Sb., se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občan sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské federativní republiky, nebo naposledy před tímto dnem. Podle článku 20 odst. 2 citované Smlouvy platí, že pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území České a Slovenské federativní republiky, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem.

Dle článku 15 odst. 1 Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení publikovaného pod sdělením č. 117/2002 Sb. m.s., se sídlem zaměstnavatele rozumí adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.

Rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení Bratislava ze dne 20. 9. 2011, č. VÚSZ:-65211007778006-4/ODS byl žalobci přiznán výsluhový důchod ode dne 1. 8. 2011 se zápočtem dob a kategorií funkcí, které konal v rámci vojenské služby celkem 20 roků, 8 měsíců.

Rozhodnutím slovenského nositele pojištění ze dne 25. 9. 2014, č. 550 303 1468 0 byl žalobci přiznán starobní důchod ode dne 9. 1. 2011.

Podle části V, článek 30 citované Smlouvy, doba služby (zaměstnání) konaná přede dnem rozdělení České a Slovenské federativní republiky na území druhého smluvního státu se považuje za dobu služby (zaměstnání) na území toho smluvního státu, jehož příslušný orgán bude přiznávat důchod. Tato služba (zaměstnání) se hodnotí ve stejném rozsahu a ze

stejných podmínek, které stanoví předpisy platné ke dni rozdělení České a Slovenské federativní republiky.

Optikou tohoto náhledu je proto zřejmo, že postup žalované nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek. Žalobce požádal o přiznání starobního důchodu dne 9. 1. 2014, k uvedenému datu však nesplnil zákonné podmínky dle ust. § 28, § 29 odst. 1 písm. j) a § 32 odst. 2 zdp, neboť důchodový věk u jmenovaného činí 63 let a 4 měsíců, tohoto dosáhne dnem 3. 7. 2018. Ke dni 9. 1. 2014 činil jeho věk 58 let a 10 měsíců a vzhledem k tomu, že starobní důchod lze přiznat nejdříve ode dne podání žádosti o přiznání tohoto důchodu (ust. § 31 zdp) pak pro nárok na dílčí důchod nebyly splněny zákonné podmínky. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud konstatuje, že nemá důvodu odchýlit se od právního názoru zaujatého žalovanou, v posouzení právní otázky neshledal pochybení, žaloba není důvodná, a proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Žalobce ve věci samé nebyl úspěšný, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. června 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová